

Open dag 2022

*De dierenambulance en
de sociale media*

Stormslachtoffertjes

Vogelgriep

Colofon

Redactie:

Debby Seubers
Marian Ubels

Bestuur:

Gerben Wilbrink	voorzitter
Tineke Arends	penningmeester
Cor Kool	algemeen bestuur
Jasmijn Wieringa	algemeen bestuur
Astrid Kramer	algemeen bestuur

Manager:

André Nijdam

Ereleden:

Mevr.	Bos (overleden)
Mevr.	Ellerie (oprichtster)
Dhr.	Jansen
Dhr.	Valk (overleden)

Bezoekadres:

Vereniging Dierenambulance Groningen
Friesestraatweg 199a
9743 AC Groningen
Info: (050) 5791900
Spoed: (050) 5791909
www.dierenambulance-groningen.nl

Correspondentieadres:

Postbus 1392
9701 BJ Groningen

e-mail : info@dierenambulance-groningen.nl

ING : NL32 INGB 0004 4960 73

Lidmaatschap per jaar: €16,00

Ritprijs vervoer huisdier per etmaal
(onder voorbehoud):

Leden: €23,50

Niet leden: €36,00

Penning hond/kat:

Leden: €4,00

Niet leden: €6,00

Duplicaatpenning

Leden: €3,00

Niet leden: €4,00

Chippen op ons pand:

€14,00 per dier

Chippen thuis voor leden:

€35,00 dat is incl. 1 chip

Chippen thuis voor niet leden

€40,00 dat is incl. 1 chip

(Elk extra dier kost €14,00 bij thuis
chippen)

De registratie van de chip verloopt via het
NDG, zij vragen € 6,50 per chip.

Prijzen zijn onder voorbehoud

UITGEVER

DNB GROEP

SOCIALE EN MAATSCHAPPELIJKE PUBLICATIES

WWW.DNBGROEP.NL

DE UITGEVER IS NIET VERANTWOORDELIJK VOOR
DE INHOUD VAN DE ADVERTENTIES. NIETS UIT DE
ADVERTENTIES MAG WORDEN GEKOPIEERD EN/OF
VERSPREID ZONDER SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING
VAN DE UITGEVER.

Inhoud

- 1 Colofon
- 3 Open dag 2022
- 4 De twee bewoners van de Ploenvijver
- 8 Bietenkatjes
- 11 De dierenambulance en de sociale media
- 12 Stormslachtoffertjes
- 15 Suus aan het woord
- 19 Vacature algemeen medewerker
- 20 Kittens bij de Oude Riet
- 23 Vogelgriep
- 25 Interview met Piet Kleingeld (voormalig voorzitter)
- 27 Korte stukjes
- 34 Leden / Donateursbon
- 35 Belangrijke telefoonnummers

Open dag 2022

Eindelijk kunnen we weer een Open Dag houden.

Hebben jullie altijd al eens een kijkje willen nemen in ons pand?

Wil je met eigen ogen zien hoe de meldkamer nu precies werkt of hoe de ambulance er vanbinnen uitziet?

Wil je de medewerkers het hemd van het lijf vragen?

Of wil je gewoon springen op het springkussen? Dan zijn jullie van harte welkom!

Wanneer: zaterdag 3 september
Hoe laat: van 10:00 tot 16:00 uur
Waar: Friesestraatweg 199a

Via onze website en sociale media zullen we jullie op de hoogte houden van de activiteiten van die dag.

Tot zaterdag 3 september!

De twee bewoners van de Pioenvijver

In de afgelopen jaren vonden omwonenden van de Pioenvijver regelmatig dode dieren in het water, die waarschijnlijk waren bezweken aan botulisme. De oude Pioenvijver aan de Oliemuldersweg moest vernieuwd worden, maar daarvoor moest er heel wat gebeuren. Eerst werd de vijver grotendeels leeggepompt. Toen er nog een kleine laag water in de vijver stond werden de vissen uit het water gehaald en vrijgelaten in het Van Starkenborghkanaal. Toen die klus was geklaard werd het laatste water weggepompt.

Vies, uitgehongerd en uitgeput

Er waren twee wezentjes die door het hele gebeuren totaal de kluts kwijt waren. Twee boerengansjes begrepen er niets van dat hun anders zo vertrouwde plek veranderde in een complete chaos. Het niveau van het water daalde steeds meer waardoor de zwemvliesjes op den duur de bodem raakten. Kortom, ze konden niet meer

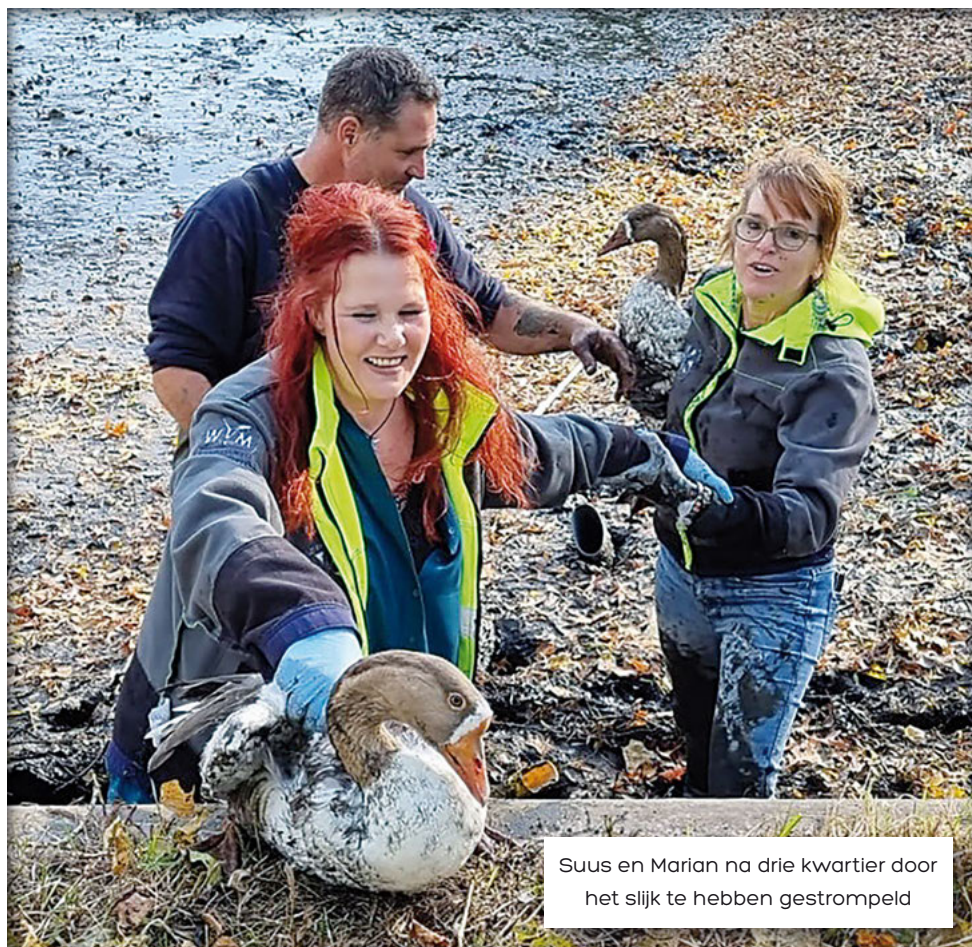
zwemmen. Ze konden alleen nog maar lopen in het slijk en dat was erg zwaar voor ze. Boerengansjes kunnen wel vliegen maar blijven vrijwel altijd op de plek waar ze geboren zijn. Vandaar dat ze trouw bleven aan hun gebied. Na een paar dagen verward heen en weer te hebben gelopen waren ze volledig uitgeput. Ondertussen hadden de ganzendames Linda en Eveline al meerdere pogingen ondernomen om de diertjes in een hoek te drijven in de hoop dat ze de twee konden vangen, maar het was een te groot oppervlak. Dit project moest met meerdere mensen gedaan worden. Suus en Marian besloten mee te helpen want de beestjes moesten daar echt weg.

Hij trok ze beiden omhoog

Bij aankomst werden de laarzen aangetrokken, de felgekleurde jassen binnenstebuiten gedaan, de handschoenen aangetrokken en de lange haren in een elastiek gedraaid. Dit zou een hele klus worden. Met elk een net in de hand deden Suus en Marian de afstap van de oever naar het slijk waarbij de voeten meteen behoorlijk wat centimeters wegzakten. Bij elke stap die ze deden zogen de laarzen zich dusdanig vast dat ze bijna omvielen. Naarmate ze verder de “vijver” inliepen werd het steeds zwaarder. Zeker drie kwartier hebben ze er over gedaan om aan de overkant te komen. Bij elke stap die ze deden hadden ze beide handen nodig om hun benen uit de drek te trekken.

Het was in dit geval wel een voordeel dat de ganzen ook niet zo snel meer waren. Ondertussen hielpen de mannen, die alle vissen hadden gevangen, ook mee om ze in te sluiten. Linda en Eveline stonden op de kant om de gansjes een bepaalde kant op te drijven. Toen de ganzen de kant bereikten waren ze toch even bang dat ze zich zo in het nauw gedreven voelden dat ze misschien toch besloten om de kant op te vliegen. Dan zouden Suus en Marian ze niet meer te pakken kunnen krijgen omdat

zij nog vastzaten in de drek. Hoe dichters ze bij de ganzen kwamen hoe ongemakkelijker de beestjes zich begonnen te voelen dus besloten Suus en Marian om zich naast de dieren in het slijk te laten vallen waardoor zij ze in één haal konden pakken. Nu moesten de dames nog omhoog zien te komen terwijl ze beiden een gans in de armen hadden. Gelukkig werden ze daarbij geholpen door de man die ook de vissen had gered. Hij trok ze beiden omhoog.

Suus en Marian na drie kwartier door het slijk te hebben gestrompeld

Hij was inmiddels ook zo begaan met de gansjes dat ze beiden een aai over hun borst kregen. Uitgeput van de trip door het zware slijk legden ze beide ganzen op de kant. Linda en Eveline pakten elk een gans en namen ze mee naar een grote vervoersmand die nog bij de bus stond. Na even uitgerust te hebben moesten Suus en Marian een stuk teruglopen omdat ergens in het slijk vier vastgezogen laarzen waren achtergebleven.

Vooraf was al bekend dat als ze de gansjes te pakken kregen ze moesten worden uitgezet in de Hamburgervijver. Daar zaten namelijk nog familieleden van de twee. (Jaren geleden zat er een té grote groep die destijds in tweeën is gesplitst en verdeeld is over twee vijvers). Terwijl Suus en Marian bezig waren zich om te kleden, deden Linda en Eveline de gansjes in de mand en zette deze in de auto.

Ze werden behoorlijk onrustig in de mand

Aangekomen bij de Hamburgervijver moesten ze eerst een eind lopen over het wandelpad. Ondertussen reageerden de vaste vijverbewoners al op Linda en Eveline, aangezien zij elke dag alle vijvers bij langs gaan om de beestjes te checken en te voeren. Gakkend kwamen ze op hen af waarop de gansjes in de mand ook begonnen te gakken. Ze werden behoorlijk onrustig in de mand. Aangekomen op de plek waar ze zouden worden uitgezet hadden zich al ganzen verzameld. De mand werd neergezet en Eveline opende het deurtje. De eerste gans wist niet hoe snel hij uit de mand moest lopen om zijn familieleden te begroeten.

De twee
vooraan,
met een
bloedgang
naar de
vijver

De tweede kwam er vlot achteraan. Ganzen zijn bijzonder sociale en intelligente dieren met een sterke onderlinge (familie) band. Na de begroeting (wat heel aandoenlijk was om te zien) renden ze met uitgestrekte halzen met een bloedgang naar het water waarbij ze bijna struikelden over hun eigen zwemvliezen. Na zich dagen niet verzorgd te kunnen hebben in het water konden ze eindelijk weer poetsen. Wat een prachtgezicht was het om ze zo op een drafje naar de vijver te zien rennen. Het enthousiasme werd direct overgenomen door de overige bewoners die met de nieuwkomers mee huppelden.

Inmiddels is de Pioenvijver uitgediept en weer gevuld met water. De vijver heeft ecologische oevers gekregen wat gemaakt is van de klei dat eerder is opgegraven. Door de diepteverschillen in het water ontstaan temperatuurverschillen. En dat is goed voor het zuurstofgehalte.

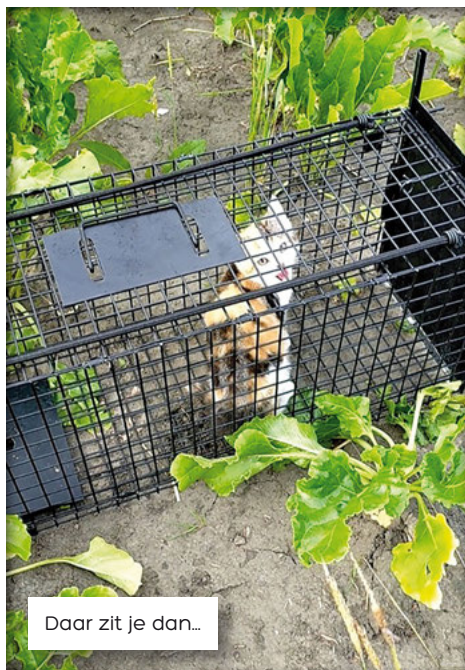
Bietenkatjes

Een inwoner uit het dorp Roodehaan belde ons met de mededeling dat hij aan de Warfhuisterweg al drie dagen achter elkaar twee kittens in een open veld en naastgelegen bietenveld had zien huppelen. Meerdere malen was hij het land ingelopen om toenadering te zoeken. Het bleek om schuwe kittens te gaan want hij kon ze absoluut niet benaderen. Telkens als deze man de kleintjes benaderde schoten ze van het open veld het veilige bietenveld in. Daar waren de bladeren groter dan dat zijzelf waren en dus werden ze amper opgemerkt. Toch moest dit grut gevangen worden want ook deze twee zouden groot worden en zich weer voortplanten. Sharon en Marin hadden autodienst en reden naar de plaats waar de kittens en de melder zich bevonden. Uiteraard was er bij aankomst geen kleintje te zien. Maar toch namen ze na het uitstappen dikke handschoenen, een kooitje en een vangnet mee. Je weet immers maar nooit. Na verloop van tijd werden de kittens opgemerkt omdat ze toch wel nieuwsgierig bleken te zijn.

Marin en Sharon

Sharon en Marin besloten overal brokjes en vlees neer te gooien. Waar voer is blijven ze vaak. De brokken werden over het bietenveld gegooid want daar waren ze voor het laatst gezien door de melder. Ze gingen op de grond liggen in de hoop tussen de bietenstengels kattenkopjes te ontdekken. Maar helaas, geen kittens te bekennen.

Daar zit je dan...

Twee collega's met engelengeduld

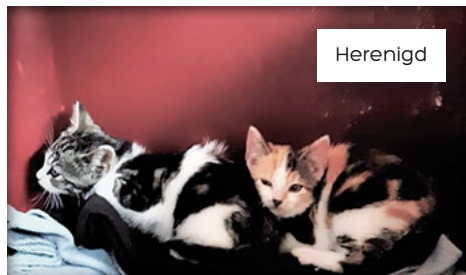
Omdat er wel af en toe een miauwkje te horen was, moesten ze wel in de buurt zitten. Ze besloten voorzichtig door het bietenveld te lopen in de hoop vier oortjes te ontdekken. Na verloop van tijd liet één cypers grijs met wit kleintje zich zien.

Waarschijnlijk kwam hij op de geur van het eten af. De collega's stonden op scherp. Het betrof hier twee collega's met engelengeduld en dat kwam goed van pas tijdens deze actie. Bij deze melding was het namelijk een kwestie van vertrouwen winnen. Na een half uur op de grond te hebben gezeten zagen ze beide kleintjes verschijnen. Maar ze bleven op gepaste afstand loeren. Dit zou een gebed zonder einde worden. Er werd overleg gepleegd en zo werd besloten dat Sharon zou achterblijven en Marin terug zou gaan naar de stad om van het pand een vangkooi te halen. Gelukkig was er een tweede ambulance die zich kon bezighouden met andere binnengekomen meldingen. Marin zou een klein uurtje nodig hebben om heen en weer te rijden. Sharon bleef in haar eentje achter en ging op de grond liggen. Typisch Sharon. Altijd zo geduldig en liefdevol als het om dieren gaat. Ze imiteerde zachtjes katten geluidjes die niet te onderscheiden waren van het geluid dat een katten maakt. Haar geduld werd na een kwartiertje beloond. De eerste kwam nieuwsgierig aankruipen, de tweede er iets achter. Ze bleef op haar knieën zitten terwijl het kleintje dichterbij kwam. Toen hij binnen handbereik was leidde Sharon hem af met haar linkerhand, deed met haar rechterhand een poging hem in het nekvel te grijpen, en dit lukte. Yes!! Het tegenspartelende kleintje werd in de mand gedaan waar een dekentje voor hem was ingelegd.

Het luikje was gevallen

Toen Marin weer arriveerde met een vangkooi werd deze op scherp gezet.

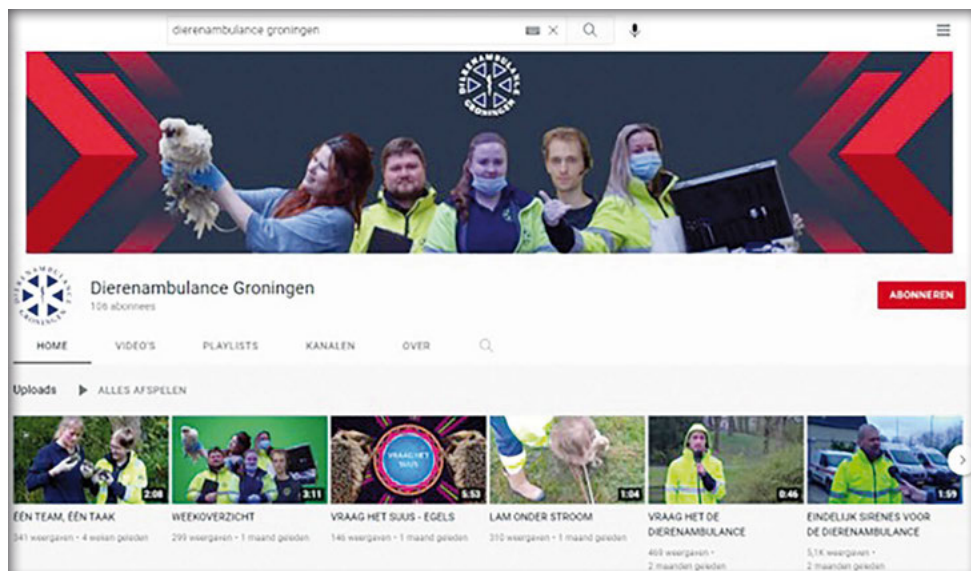
Daarna moesten ze verder met de overgebleven meldingen. De melder zou die dag een paar keer kijken of de katten in de vangkooi zat. Een collega die er een dag later zou langskomen, op weg naar haar werk, zou dan gaan checken en het voer vervangen. Met een dubbel gevoel reden Marin en Sharon door naar de volgende melding. Enerzijds blij dat ze toch een katten hadden gevangen, anderzijds moesten ze een kleintje in haar eentje achterlaten. Kennelijk was haar buikje al goed gevuld met het voer dat was gebruikt om haar te lokken want ze was de vangkooi die dag niet ingelopen. De dag erop kwam onze collega onderweg naar haar werk langs de vangkooi. Bij aankomst zag ze op een afstand dat het luikje was gevallen. Dit kon drie dingen betekenen. De katten zat erin, er zat een eegeltje of een andere kat in, of de vangkooi was dichtgeklapt door de wind. Ze liep er heen en voorzichtig schoof ze het kleed opzij. In de hoek van de vangkooi zat een klein frummeltje stoer te blazen. Een heerlijk gevoel dat ook deze was gevangen. Ze zette de vangkooi in haar auto en reed naar de dierenambulance. Beiden kittens hadden de nacht alleen moeten doorbrengen maar werden snel bij elkaar in een kooi gezet. Toen we even later de kooi openden lag het zusje lekker vertrouwd tegen haar broertje aan.

De dierenambulance en de sociale media

Inmiddels zijn we al enige tijd te vinden op sociale media. Zo zijn we eens begonnen met een account op facebook “Dierenambulance Groningen – Vereniging” en twitter “Dierenambu Groningen”.

Dankzij de sociale media krijgen we meer naamsbekendheid en hopen zo ook meer leden te krijgen voor onze vereniging. We gebruiken onze facebookpagina ook om eigenaren en hun huisdieren weer te herenigen, iets wat erg goed werkt.

Onze facebookpagina heeft een groot bereik en ook mediasites als Sikkom, RTV Noord en OOGtv weten ons te vinden en nemen regelmatig berichten van ons over. Het meest recente bericht gaat over de roeken die omgekomen zijn bij het omvallen van een grote boom aan de Helperzoom tijdens de storm van afgelopen februari. Overigens is dit verhaal ook nog in dit boekje te lezen omdat er ook mensen zijn die het niet op televisie hebben gezien of die geen facebook hebben.

Sinds kort hebben we ook iets nieuws. Onze collega's kunnen bodycams dragen. Dit doen we niet omdat we ons onveilig voelen maar om u een kijkje te geven in ons werk. De collega's mogen zelf bepalen of ze met een bodycam willen werken en kunnen het apparaat zelf aan- en uitzetten. Wanneer ze bijvoorbeeld een melding doorkrijgen van een gewonde zwaan kunnen ze ervoor kiezen om de bodycam aan te zetten.

Op die manier kunnen ze exact laten zien hoe ze bij bepaalde meldingen te werk gaan.

Voor al onze video's worden personen en collega's die herkenbaar in beeld komen benaderd voor toestemming. Ook eigenaren van dieren worden om toestemming gevraagd, ook als zij zelf niet in beeld zijn, maar hun dier wel.

Beelden van dieren, waar wij de eigenaar (nog) niet van hebben kunnen vinden, worden niet gebruikt.

De filmpjes van onze bodycams zijn te vinden op onze facebookpagina of rechtstreeks op ons YouTube "Dierenambulance Groningen" kanaal.

Ook zijn we op tiktok "dierenambulanc Groningen" te vinden, hier kun je korte filmpjes vinden over ons werk.

Het lijkt zo simpel om even een filmpje op YouTube te zetten maar hier komt veel meer bij kijken. We hebben binnen de ambulance twee collega's (Youri en Remco) die zich hiermee bezighouden. Zij bekijken de filmpjes die zijn gemaakt met de bodycams. Ze knippen en plakken de fragmenten en zetten er leuke muziekjes of geluiden onder. Vervolgens worden de filmpjes online gezet.

Wij zijn erg blij met deze ontwikkelingen. Ons werk is soms heel moeilijk uit te leggen. Veel mensen denken nog steeds dat we vanuit een huiskamer werken en dat we af en toe een diertje ophalen.

Via de sociale media kunnen we ook bewegende beelden laten zien wat bijvoorbeeld niet kan in een ledenboekje. Neem gauw een kijkje op één van onze kanalen.

Stormslachtoffertjes

Een mevrouw belde ons met de mededeling dat er in de Helperzoom tijdens de twee dagenlang durende heftige storm een grote boom was omgewaaid. In die boom zouden ontzettend veel roeken hebben gezeten. Met spoed reed de dienstdoende ambulance ernaartoe. Bij aankomst werd duidelijk hoe verschrikkelijk de situatie was. Er lagen ontzettend veel dode roeken. Tot hun grote schrik zagen ze dat er nog veel hulpeloze roekjes onder de takken lagen

te vechten voor hun leven. Een paar roeken waren in het water beland en lagen te spartelen. Hoe had dit kunnen gebeuren? De roeken waren al twee dagen bekend met het geluid van de harde wind. Ook moesten ze zich met hun klauwtjes al twee nachten stevig vasthouden aan de zwiepende takken. Ze hadden geen schijn van kans toen de boom omviel. Binnen een paar seconden probeerden ze weg te komen maar kwamen vast te zitten in, en onder de takken. Vreselijk dit!

Ze hadden geen
schijn van kans

water gevist en onder de takken
vandaan gehaald. Uiteindelijk zijn
ze met de zwaargewonde roeken naar
de dierenarts gegaan voor euthanasie
en de lichtgewonden zouden in onze
wildkamer eerst tot rust moeten komen.
De aangeslagen collega's kwamen retour
met zakken met daarin 87 dode roeken die
ze van de grond hadden moeten rapen.

Geplet en gespietst

Meteen werd contact opgenomen met de
collega's die net vrij waren, met de vraag
of ze nog wilden komen helpen. Dit wilden
ze met alle liefde doen. Binnen een mum
van tijd arriveerden ze. Collega's Johan,
Therèse, Leonie J. en C.J (en de meldster,
die had besloten mee te helpen) moesten
meteen hun emoties onderdrukken. Dat
was echt noodzakelijk want anders was
het niet te doen. Het geschreeuw van de
hulpeloze beestjes die geplet en gespietst
waren. Te zwaar en te verdrietig. Met het
verstand op nul werden uiteraard eerst alle
levende vogels gered. Ze werden uit het

87 overleden
roeken

Suus aan het woord

Hoe lang werk je bij de DAG?

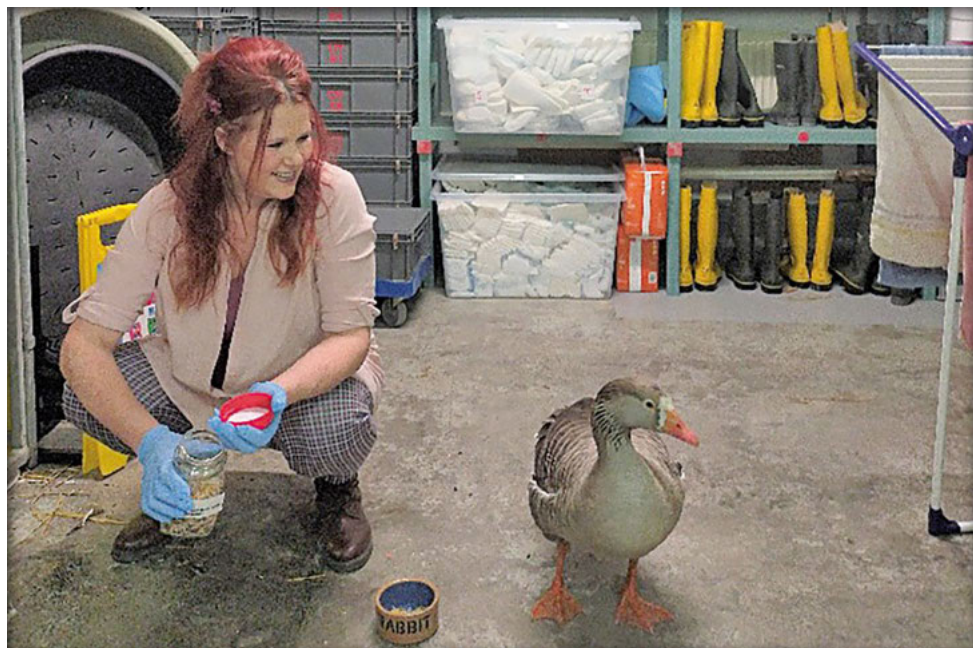
Ongeveer 9 jaar nu. Na twee en een half jaar elders in loondienst te hebben gewerkt werd ik chronisch ziek en volledig afgekeurd. Ik heb tijd nodig gehad om dat te verwerken maar ook had ik tijd nodig om te herstellen van een aantal gebeurtenissen uit mijn verleden. Na anderhalf jaar wilde ik weer iets om handen hebben want mijn dochter had inmiddels ook haar eigen leven opgebouwd. Op een dag zag ik een oproep dat ze vrijwilligers zochten bij de dierenambulance. Ik solliciteerde en binnen een week werkte ik er. Vier diensten in de week kwam mij goed uit omdat het verdeeld was en dit goed te doen was met mijn chronische ziekte.

Heb je zelf ook huisdieren?

Ik heb drie honden, twee katten en vier konijnen. Toen ik vroeger nog bij m'n ouders woonde had ik altijd al dieren zoals duiven, eenden, tropische vogels, honden, katten en een eigen paard. De voorwaarde van mijn ouders was dat ik alle dieren zelf moest verzorgen en dat deed ik. Altijd was ik omringd door dieren en trok er vaak op uit de natuur in met mijn paard en hond.

Wat maakt het werken bij de DAG speciaal?

De afwisseling! Omdat ik zowel pand- als autodiensten draai. Het redden van dieren in nood en hun lijden verminderen. Hulp kunnen bieden aan hulpbehoevende en hulpeloze dieren is mijn doel.

Steun bieden aan eigenaren wiens huisdier net is overleden.

Deze mensen begeleiden en steunen in hun verdriet is een fijn gevoel omdat ik zelf goed weet hoe verlies voelt. Bij de dierenambulance maak je ook een persoonlijke groei door. Mijn zelfvertrouwen is gegroeid en binnen een jaar was ik chauffeuse en inwerker. Nieuwelingen inwerken doe je op de bus en op de meldkamer. Na een aantal jaren werd ik door de afdeling dierenbeheer gevraagd of ik in hun team wilde komen. Deze afdeling steekt tijd in de wat complexere gevallen waarbij meer moet worden uitgezocht. Wij staan in contact met de politie bij bijvoorbeeld: huisuitzetting, inbeslagname en arrestaties. Als hier dieren bij betrokken zijn worden wij ingeschakeld. Ook als wij dieren vinden die zijn aangereden en naar een dierenarts moeten wordt dierenbeheer erbij betrokken.

Wij regelen ook waar vangkooien komen te staan. We nemen contact op met eigenaren of melders als er een vangkooi heen moet. In dit team zitten drie collega's die een maand lang 24 uur per etmaal bereikbaar zijn. We wisselen elkaar elke eerste van de maand af. Langer dan een maand is eigenlijk ook niet te doen want het is erg intensief en in zo'n maand heb je met veel schrijnende gevallen te maken. Wel vind ik het heel leuk om te doen. Gelukkig kunnen we er samen veel over napraten en steunen we elkaar. En ja, af en toe neem je sommige gebeurtenissen mee naar huis.

Ongeveer vier jaar geleden werd ik hoofd van de wildkamer. Dit is een interne ruimte waar vogels, egels, haasjes etc. eerst komen voordat ze naar de opvang

gaan. Deze ruimte heb ik zelf helemaal ingericht. Zo hangen er bijvoorbeeld papieren met foto's van (jonge) vogels met daarbij uitleg over hoeveel en wat deze diertjes eten en wat ze nodig hebben aan bijvoorbeeld pijnstilling of wondzalf. Dit is een passie van mij omdat ik alles erin kwijt kan. Ik heb een cursus wildverzorging opgezet en geef deze cursus aan de nieuwelingen.

Heb je een voorbeeld van een mooie melding?

Een tijd geleden kwam er een melding binnen dat er een groepje jonge eendjes zonder moeder op de snelweg liep. Wij bellen dit altijd meteen door naar Rijkswaterstaat zodat zij als eerste ter plaatse zijn want wij mogen namelijk niet met onze bus op of naast de snelweg staan. Wel zijn wij meteen die kant opgereden. Toen we aankwamen zagen we al acht dode eendjes op de weg liggen. We namen meteen de eerstvolgende afslag en moesten nog even wachten op Rijkswaterstaat. Zij waren inmiddels al twee keer langsgereeden maar konden de eendjes niet vinden. Toen we de melding wilden afronden zagen we ineens een aantal eendjes moederziel alleen in de middenberm. Meteen hebben we Rijkswaterstaat gebeld met de vraag of ze konden terugrijden. Zij arriveerden weer en hebben tientallen meters stapvoets gereeden om de eendjes uiteindelijk aan de kant van de weg te krijgen. Vanaf het moment dat ze in het gras waren gelopen waren ze onvindbaar. Ondertussen waren wij naast de snelweg op een parallelweg gaan rijden en na wat speurwerk vonden we uiteindelijk het groepje kuikens verstopt in de berm. We hebben ze uiteindelijk kunnen vangen.

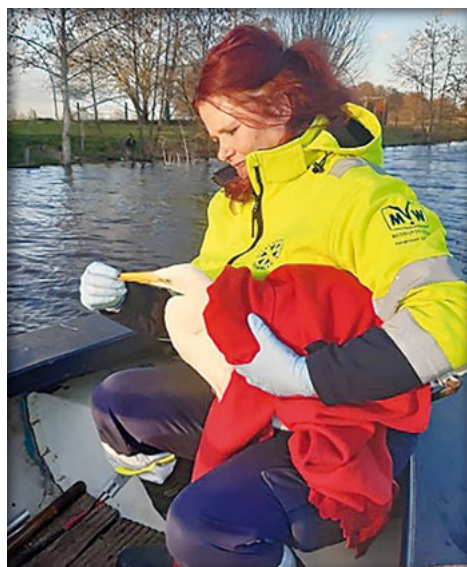
Het geeft zo'n fijn gevoel die diertjes te kunnen redden. Elke melding is weer anders. Niet één situatie is gelijk. De ene keer zit je met een particulier in een bootje op een onder water gelopen weiland, een andere keer zit je met de brandweer in een speedboot. Als een dier tijdens een melding moet worden gevangen geef ik nooit op. Ik ga door totdat ik het dier heb gevangen. En soms moet je daarbij een beetje creatief zijn.

Wat is het leuke aan autodiensten?

De spanning die je toch telkens voelt als je een spoedmelding moet rijden. Het vinden en redden van een gewond dier geeft een voldaan gevoel. Ook ben ik inwerker en vind ik het leuk om nieuwe collega's in te werken. Chauffeuse zijn vind ik ook leuk.

Welke melding heeft heel veel indruk op je gemaakt?

Ik had autodienst toen er een melding binnenkwam van een woningbrand.

Helaas waren er ten tijde van de brand dieren aanwezig in de woning die rook hadden binnengekregen. De eigenaar was opgenomen en naar het ziekenhuis gebracht. De brandweer had de diertjes naar buiten gebracht. Bij aankomst zagen we de diertjes op de stoep liggen. Een papegaai en vier katten. Eén van de vier katten (een hoogzwangere poes) was net overleden. Met de overige dieren reden we met spoed naar de dierenarts maar de papegaai overleed helaas onderweg. De overgebleven katjes werden onderzocht en konden na het onderzoek met ons mee naar het pand. Hun hele vacht zat onder het roet. Om te voorkomen dat ze dat allemaal zouden binnenkrijgen tijdens het schoonlikken hebben wij de beestjes gewassen. Toen we daar klaar mee waren lieten we ze in alle rust bijkomen van de ellende die ze even tevoren hadden meegemaakt. De baasjes van de diertjes waren ons erg dankbaar.

Stel je wint een groot bedrag, welke droom zou je dan in vervulling laten gaan?

Dan zou ik een woonboerderij met veel grond kopen om getraumatiseerde honden op te vangen. Ik zou elke hond in zijn proces begeleiden zodat ze uiteindelijk zouden kunnen worden geadopteerd. Zelf ben ik het gelukkigst als ik dieren om me heen heb.

Aan wie geef jij het stokje door en waarom?

Het stokje geef ik door aan Leonie Eshuis omdat zij een fijne collega is en ondertussen al aardig wat jaren bij ons werkt.

Vacature algemeen medewerker

Wij zijn dringend op zoek naar vrijwilligers voor:

- **Meldkamer/ ambulancediensten**
- **Ondersteuners tijdens de nachtdienst**

Wij bieden:

- ❖ gratis koffie en thee
- ❖ omringd worden door leuke, behulpzame collega's
- ❖ heel veel afwisseling in het werk
- ❖ leerzame cursussen
- ❖ een interne opleiding als algemeen medewerker
- ❖ een goede sfeer waar je je als nieuweling snel thuis voelt

Jij bent:

- ❖ leergierig
- ❖ niet bang om je handen uit de mouwen te steken
- ❖ niet bang om vies te worden
- ❖ flexibel in de werkzaamheden

Kortom wij zijn blij met alle helpende handen maar weet wel dat ons prachtige werk ook bestaat uit administratie en schoonmaakwerkzaamheden.

Heb jij hart voor dier én mens?

Vind je het niet erg dat geen dienst hetzelfde is?

Wil je graag voldoening halen uit wat je doet?

Kun je minimaal 2 dagdiensten werken waarvan 1 x in de 2 weken een nachtdienst?

Als jij je kunt vinden in het bovenstaande is werken bij de Dierenambulance Groningen misschien wel iets voor jou.

Trek je stoute schoenen aan en stuur een mailtje naar info@dierenambulance-groningen.nl of bel naar onze meldkamer (050-5791900) en wie weet mogen wij jou binnenkort verwelkomen in ons gezellige team!

Werktijden van een dagdienst door de week zijn:

Ochtenddienst:	07:30 t/m 12:30
Middagdienst:	12:30 t/m 17:30
Avonddienst:	17:30 t/m 21:30
Nachtdienst:	21:30 t/m 07:30
De vrijdagnacht duurt van	21:30 t/m 08:30

Werktijden in het weekend zijn:

Zaterdagochtend:	08:30 t/m 13:00
Zaterdagmiddag:	13:00 t/m 17:30
Zaterdagavond:	17:30 t/m 21:30
Zaterdagnacht:	21:30 t/m 09:30
Zondagochtend:	09:30 t/m 13:30
Zondagmiddag:	13:30 t/m 17:30
Zondagavond:	17:30 t/m 21:30
Zondagnacht:	21:30 t/m 07:30

Kittens bij de Oude Riet

Een vrachtwagenchauffeur die even gebruik had gemaakt van een parkeerplaats aan de A7 bij tankstation Oude Riet had contact met ons opgenomen. Tijdens zijn stop had hij aan de rand van de parkeerplaats in de bosjes een zwarte moederpoes gezien met naast haar een kitten. De man had zelf al geprobeerd om de moederpoes te lokken maar ze was te schuw en zette het op een lopen, achtervolgd door het kleintje. Zodra de meldingen van gewonde dieren afgehandeld waren reden we ernaartoe met aan boord twee vangkooien. Omdat de vrachtwagenchauffeur een exacte plaatsaanduiding had gegeven wisten we precies waar de vangkooien moesten komen te staan.

Er waren veel bomen, stuiken en bosjes. Maar er was ook nog iets anders veel aanwezig. Poep. Mensenpoep met veel wc-papier. Met de vangkooien in onze handen liepen we met grote passen over en om de hopen poep heen, op zoek naar een goede plek waar we de vangkooien konden plaatsen.

Dat viel nog niet mee aangezien de ondergrond vlak moet zijn om de kooien goed te laten werken. Nadat er een goede plek werd gevonden werd een bakje met voer achter in de kooi gehangen en werden de kooien op scherp gezet.

Bij kooien die niet door een melder in de gaten gehouden kan worden, zoals in dit geval, checken we zelf ongeveer vier á vijf keer per etmaal om te kijken of er een kat in zit.

Tijdens deze check wordt ook het oude voer vervangen door vers voer. Met name

bij warm weer komen hier namelijk heel snel vliegen op af op. Die leggen vliegeneitjes in het voer en daar komen maden uit.

Dit gebeurt vaak al binnen een paar uur waardoor de katten er niet meer van gaan eten. Voor elke autodienst is het altijd weer spannend. Is het luikje wel of niet gevallen?

De eerste keer dat we aankwamen was één kooi dichtgeklapt en stond de ander nog open. Bij het naderen van de gesloten vangkooi zagen we al snel dat de moederpoes erin zat. Helaas was dit niet de bedoeling. Het was namelijk ons idee dat eerst het kleintje in de kooi zou lopen. Een moeder meenemen en een kleintje achterlaten is nooit een optie voor ons. We weten immers nooit de exacte leeftijd van kleintjes, laat staan of ze in staat zijn zichzelf te redden zonder moeder. Er zat niets anders op dan de moeder weer vrij te laten ondanks het risico dat ze waarschijnlijk geen tweede keer de kooi in zou lopen. Maar we moesten het erop wagen.

Een paar uur later werd er weer gekeken maar helaas stonden beide luikjes nog omhoog. Toch werd er even polshoogte genomen.

De dienstdoende collega's liepen, gewaarschuwd door de collega's van de vorige dienst, om de bruine bijna vloeibare hopen poep heen, de bosjes in om te kijken of ze misschien meerdere kleintjes zouden signaleren.

Binnen een paar minuten zagen ze maar liefst vier kittens rennen.

Dit was overduidelijk een sociale poes

Feit was dus dat er in totaal in ieder geval vijf kittens liepen.

De kleuren en de tekeningen van de beestjes waren inmiddels bekend. Het oude voer werd in zakjes gedaan en er werd vers voer teruggezet. Even een beetje roeren zodat de geur goed vrij zou komen en snel door naar de volgende melding. Nu zou het voor de volgende autodienst weer spannend worden. Op de meldkamer en op de auto's lagen plattegronden waarop duidelijk aangekruist was waar de kooien precies stonden.

Uren later ging de nachtdienst kijken en ja hoor! Beide kooien waren dichtklapt. Spannend! Ondanks dat het donker was konden ze met een zaklamp zien dat er in beide kooien een kat zat. De kooien werden op de bus gezet en twee lege werden weer teruggeplaatst.

Ze reden retour pand en maakten een hok klaar voor de twee frutzelfs. De eerste kitten werd in de kennel gezet en deze schoot meteen naar achteren op de warme deken. Toen de deken van de

tweede vangkooi omhoog werd getrokken schrokken ze. Nee hé!!

Dit was wéér de moeder!

Ze hadden op de parkeerplaats vier oogjes zien opschijnen door het licht van de zaklamp. Ter plaatse hebben ze de katten niet onnodig bang willen maken door te kijken of het om een kitten of de moederpoes ging. Wel kwamen ze er op het pand achter dat de moeder wat schuw en bang was, maar niet wild.

Dit was overduidelijk een sociale poes.

Ze liet zich aaien en ze konden er met een chipaflezer overheen. Helaas had ze geen chip.

Maar goed, moeder moest retour parkeerplaats omdat de overige kleintjes haar nodig hadden. De ochtenddienst heeft haar meteen weggebracht en aan Sharon de eer haar vrij te laten. Tegelijkertijd werden de twee kooien gecheckt maar er zat niets in. Door de dienst erna werd er weer gekeken en tot hun tevredenheid zaten er twee kleintjes in.

Er werden weer twee lege kooien geplaatst en de twee kittens werden meegenomen naar het pand waar hun zusje op hen zat te wachten. We hadden nu drie die doorgebracht konden worden naar het asiel. De moeder en twee kleintjes bleven achter bij de parkeerplaats.

Een paar uur later kwam de volgende dienst de kooien checken maar helaas stonden beide luikjes nog omhoog.

De daaropvolgende dienst moest ook controleren en bij aankomst bleken beide luikjes naar beneden te zijn geklapt.

Mooi zo!! Twee kleintjes. Ze lieten een lege kooi achter voor de moeder. De twee kleintjes werden meteen doorgebracht naar het asiel en werden herenigd met de anderen.

Helaas heeft er niemand voor haar gebeld

Onze grootste zorg was dat de moeder geen derde keer in de kooi zou lopen. De meeste katten ervaren het opgesloten zitten in een vangkooi niet als erg prettig. Ze schrikken ten eerste van het lawaai dat ontstaat als het luikje valt en vervolgens komen ze erachter dat ze er niet meer uit kunnen. Om die reden komen we zo vaak mogelijk kijken want ze moeten uiteraard niet urenlang in de kooi zitten.

Limahl met één van de kleintjes

Daarentegen zijn er ook hele relaxte katten die accepteren dat ze gevangen zijn en leggen zich daarbij neer. Daar waar de meeste katten zich geen tweede keer laten opsluiten maakte het de moeder schijnbaar niet heel erg veel uit. De dag nadat de twee laatste kittens waren gevangen zat zij voor de derde keer in de kooi! Wat waren we hier blij om zeg!

Zij behoorde duidelijk tot één van de weinige relaxte katten die het over zich heen had laten komen dat ze was gevangen. Ook zij werd doorgebracht naar het asiel. We hadden nu alles binnen. We laten meestal tóch nog een paar dagen een lege vangkooi achter voor de zekerheid mocht er toch nog een kitten zijn achtergebleven. Na twee dagen is de (lege) kooi door ons weggehaald.

Nadat we moederpoes de eerste keer hadden gevangen zijn er foto's gemaakt, is er een rapport gemaakt en is ze op Facebook geplaatst in de hoop dat er zich een eigenaar zou melden. Want misschien was ze onderweg naar een vakantiebestemming in bijvoorbeeld een camper en was ze op de parkeerplaats ontsnapt? Of was ze daar moedwillig met haar zwangere buikje gedumpt? Iets wat helaas regelmatig voor komt. Ze was zo lief. Helaas heeft er niemand voor haar gebeld.

Vogelgriep

Vogelgriep is inmiddels een vaak gelezen term in de media. Regelmatig hoor je dat er weer een pluimveebedrijf geruimd moet worden omdat er een vogelgriepuitbraak is. Duizenden dieren worden dan geruimd maar wat is vogelgriep eigenlijk? Vogelgriep is een besmettelijke ziekte die voorkomt bij pluimvee en wilde vogelsoorten zoals watervogels en steltlopers. Vogelgriep kan door veel verschillende griepvirussen (virustypen) worden veroorzaakt. In zeldzame gevallen kunnen sommige virustypen overgaan van dier naar mens. Dit gebeurt alleen bij direct en intensief contact tussen besmette vogels en mensen.

Wat betekent vogelgriep eigenlijk voor de dierenambulance en voor de medewerkers?

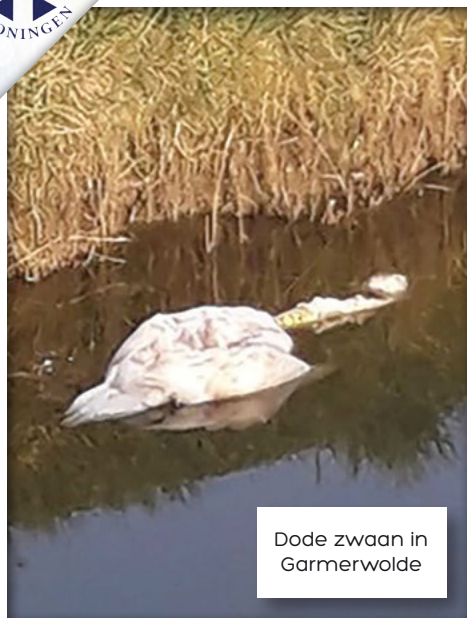
In de afgelopen twee jaar hebben we veel gereden op zieke en dode vogels. De dode vogels werden door ons zorgvuldig opgeruimd en de nog levende dieren werden naar de dierenarts gebracht om te worden geëuthanaseerd, aangezien ze dit virus niet overleven. In april vorig jaar spoelden grote hoeveelheden dode vogels aan bij de Groninger kustlijn. De vogels, met name ganzen, meeuwen en roefvogels, waren het slachtoffer van de vogelgriep. De dode vogels die in de natuur bleven liggen werden opgegeten door kraaiachtigen, roefvogels maar ook door vossen en dat maakt dat ook die dieren vogelgriep kunnen krijgen.

Peter in beschermende kleding met een zwaan die vogelgriepverschijnselen had.

De grote hoeveelheid dode dieren opruimen is al naar om te moeten doen maar er waren ook ontzettend veel dieren die nog leefden en er heel slecht aan toe waren. Op sommige dagen bleven de collega's steeds naar de dierenarts rijden om besmette vogels in te laten slapen. Iedere medewerker die bij de dierenambulance werkt doet zijn uiterste best om dieren te redden. Het inslapen van dieren hoort daar ook bij omdat het hun dan een langer lijden bespaart blijft. Je kunt je misschien wel voorstellen dat het continue laten inslapen van dieren echt niet fijn is, ook al weet je dat het voor de dieren beter is.

In de zomer van 2021 leek de vogelgriep voorbij te zijn maar niks bleek minder waar. Na de zomer druppelden de eerste meldingen van slachtoffers alweer binnen.

Dode zwaan in
Garmerwolde

De maatregelen werden vanuit het ministerie weer aangescherpt en ook wij konden de attributen weer uit de kast halen. Denk dan aan spullen die we moeten gebruiken om onszelf te beschermen tegen vogelgriep maar ook om te voorkomen dat we het verspreiden. Wanneer we bij een (mogelijke) vogelgriep melding aankomen worden er wegwerpjassen en handschoenen aangetrokken, worden er schoenhoesjes over onze schoenen gedaan, en doen we mondkapjes voor. Het dier wordt achter op de ambulance gezet. De achterkant van de ambulance is afgesloten van de voorkant zodat we later alleen het achterste gedeelte hoeven te ontsmetten.

Als we het dier op de auto hebben worden de schoenhoesjes, overalls, handschoenen en mondkapjes direct in een vuilniszak gedaan die vervolgens meteen wordt dichtgeplakt. Er waren dagen bij dat de ene na de andere vogelgriepmelding binnenkwam. Voor elke melding moest het hele pakket aan voorzorgsmaatregelen weer getroffen worden. Vogelgriepslachtoffers zo te zien lijden hakt er voor ons ook behoorlijk in.

Inmiddels hebben we weer een enorme vogelgriepgolf achter de rug maar we blijven alert bij elke melding van een vogelgriepgevoelige vogel.

Twee van de
in totaal acht
dode zwanen

Interview met Piet Kleingeld (voormalig voorzitter)

In het begin van 2012 kwam Piet bij het bestuur. Marcus Dirks, die toen al voorzitter was in het bestuur, is een vriend van Piet. In de winter van 2011 waren de heren op vakantie op Schiermonnikoog. Het was tijdens een strandwandeling dat ze over het bestuur van de dierenambulance spraken. Marcus vroeg aan Piet of hij daar niet ook onderdeel van wilde uitmaken. Kort daarna werd Piet voorgesteld in het bestuur en tijdens de ledenvergadering van 2012 werd Piet benoemd tot algemeen bestuurslid. Piet was toen niet meer werkzaam en genoot van zijn pensioen. Wel was hij op zoek naar een functie op bestuurlijk niveau. Het liefst bij een organisatie waarbij de functie niet te veel tijd in beslag zou nemen. Hij was al bestuurder geweest bij de Fietzersbond en daarna bij de Nivon (een natuurorganisatie). De dierenambulance trok hem vooral aan om de medewerkers. Het klinkt misschien gek dat iemand bij de dierenambulance wil werken met de prioriteit richting de mensen en niet de dieren. Alle medewerkers die bij ons werken komen hier voor hun liefde voor dieren. Dat het bestuur niet die intentie heeft is juist goed. Zo wordt er ook heel goed gedacht aan alle “bijzaken” die net zo belangrijk zijn en zo ontstaat er een goede balans. Voor Piet lag de prioriteit bij de medewerkers en dan vooral de groei van de medewerkers. Bijvoorbeeld door cursussen aan te bieden waar ze buiten de dierenambulance om ook nog iets aan kunnen hebben.

Piet vindt het belangrijk dat de dierenambulance een goede werkplek is en dat medewerkers van hieruit weer verder kunnen uitstromen naar een betaalde baan.

Piet kwam twee keer per week langs

Als ik Piet vraag naar zijn eerste indruk van de dierenambulance vond hij het maar rommelig. Piet is begonnen als algemeen bestuurslid. In die periode overleed penningmeester Leo Valk. Omdat het bestuur de naam Kleingeld goed vond passen bij de functie van penningmeester heeft Piet die taak op zich genomen. Er werkten in die periode twee medewerkers binnen de dierenambulance op de afdeling administratie. Piet kwam twee keer per week langs om zo enig inzicht te krijgen met betrekking tot de administratie en de financiën. Hij stak er best veel tijd in voor iemand die een wat rustigere functie wilde.

Hij had natuurlijk de handdoek in de ring kunnen gooien maar Piet zag vooruitgang in de vereniging. Daar kwam bij dat hij inmiddels van de DAG was gaan houden dus zomaar stoppen was geen optie. Voor ons was het fijn dat Piet alle tijd had en niet gebonden was aan een vaste baan. André was in die tijd nog niet zolang manager, Marcus had zijn baan dus kon niet te pas en te onpas komen om zaken te regelen, Piet wel. Op die manier werd Piet een goede ondersteuning voor zowel André als de administratie. Een logisch vervolg was dat Piet in 2019 voorzitter werd toen Marcus stopte.

Het mooiste wat het bestuur destijds bereikt heeft is het grip krijgen op de financiën, een duidelijke structuur in het beleid en een positieve kijk naar de toekomst. De samenwerkingsovereenkomst met de gemeente Groningen en de Dierenbescherming heeft gezorgd voor een financiële stabiliteit die we daarvoor niet hadden. Wel vindt Piet dat de gemeente Groningen zich mag realiseren dat hier een club mensen werkt die zich 24 uur per dag, 7 dagen in de week vrijwillig uit de naad werkt en dat er eigenlijk te weinig geld tegenover staat. Dat ons werk toch wel wordt onderschat. Ook al zijn we een vrijwilligersorganisatie we willen wel professionaliteit uitstralen. Het is wel zo dat de gemeente Groningen als één van de weinige gemeenten wél betaalt voor de opvang van vogels.

Stuk voor stuk bijzondere mensen met hun eigen verhaal en achtergrond

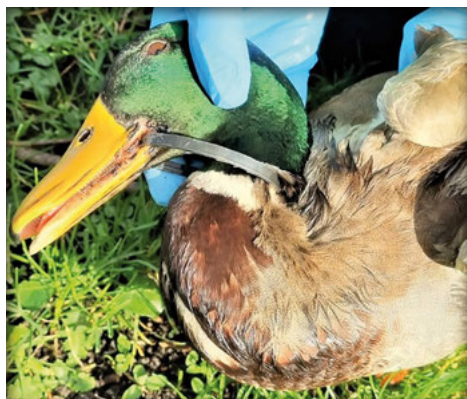
Van oorsprong komt Piet uit Rotterdam daarna heeft hij in de omgeving van Arnhem gewoond. Nu woont hij inmiddels

al 34 jaar in het mooie noorden, waarvan 23 jaar in Haren. Hij wil niet meer weg uit het noorden. Eén van de dingen die hij leuk vindt om te doen is fietsen. Niet zomaar op een mooie zondag een rondje door Haren fietsen, nee echt lange afstanden. Vroeger fietste hij nog geen hele lange afstanden maar ging hij wel met zijn vrouw en jonge kinderen op fietsvakantie naar Zeeland. Jaren later fietste Piet naar Basel (Zwitserland) en de meest recente fietstocht in april dit jaar ging van Zuid-Spanje naar midden Frankrijk. Piet is echt een buitenmens. Zo hebben ze een mooie ruime tuin waarin altijd wel wat gedaan kan worden maar is hij ook fervent moestuinierder.

Piet is 1 januari 2022 gestopt als bestuurslid en Gerben Wilbrink is onze nieuwe voorzitter. Tegen Gerben en het bestuur wil Piet zeggen dat ze ervoor moeten waken dat de afstand tussen het bestuur en de dierenambulance niet te groot wordt. Piet zat er naar eigen zeggen wel eens te dicht bovenop en dat is ook niet nodig maar te veel afstand is ook niet goed. Ter afsluiting wil Piet zijn waardering uitspreken naar de mensen die bij de dierenambulance werken. Hij vindt het ontzettend bijzonder dat er altijd mensen zijn die zich vrijwillig zo voor een organisatie willen inzetten. Want dankzij deze medewerkers kan de dierenambulance blijven bestaan. Stuk voor stuk bijzondere mensen met hun eigen verhaal en achtergrond maar allemaal bij de dierenambulance begonnen met hetzelfde doel. Dat vindt hij heel bijzonder en daar heeft hij echt heel veel waardering voor. Wij willen Piet heel hartelijk bedanken voor zijn lieve woorden en zijn jarenlange inzet bij de dierenambulance!

Korte stukjes

In de vijver bij Meerpaal in Lewenborg Izwom al enige dagen een woerd met een plastic ring (afkomstig uit een schroefdop van een jerrycan) om z'n nek en snavel. Meerdere malen hebben we erop gereden maar helaas kon hij nog vliegen en daarom kregen we hem steeds niet te pakken. De ring heeft waarschijnlijk eerst om zijn nek gezeten waarna hij vervolgens steeds met zijn snavel heeft geprobeerd het eraf te krijgen waardoor het ook om zijn snavel is komen te zitten. Hij kon zich niet poetsen, kon amper drinken, laat staan eten. Het ding zat hem behoorlijk in de weg en het deed hem pijn.

De ring zat hem ontzettend dwars

Om toch een beetje vertrouwen te winnen gooide collega Suus (die in de buurt woont) er elke dag wat graan neer in de hoop dat hij toch iets binnenkreeg. Onze collega's de ganzendames kwamen ook elke dag op de voerplek en probeerden het vertrouwen van de eend ook te winnen. Het was vreselijk naar om te zien hoeveel last dit diertje van de ring had. Elke

minuut van de dag was hij bezig om het eraf te krijgen. Omdat hij toch steeds wat argwanend was besloot Linda zich te verstoppen achter een boom. Vanachter de boom hield Linda een stukje brood in haar handen om de eend te lokken, en daar kwam het vermagerde eendje aanwaggelen. Op het moment dat hij het stukje brood uit Linda haar handen wilde pakken sloeg Linda toe en kreeg hem te pakken. Meteen werd de ring doorgeknipt en werd de snavel uitvoerig bekeken. Gelukkig viel de verwonding mee. Nadat hij was vrijgelaten in de vijver dook hij meteen een paar tellen onder. Hij liet al het water over z'n verenpak afglijden, wapperde met z'n vleugels en was zichtbaar aan het genieten dat hij van de ring af was.

Bezint eer ge begint... We kregen een melding binnen dat er een emmertje in een portiek op de trap stond met daarop de handgeschreven tekst: "witte vogel parkiet 1 maand oud voor mensen nodig hebben gratis". Alsof het hier om een emmertje legoblokjes ging.

Een mevrouw woonachtig aan de Verlengde Hereweg in Helpman belde ons met de mededeling dat er sinds twee weken elke dag een voor haar onbekende kat bij haar raam zat.

Acht van de tien katten wonen gewoon in de buurt maar er zijn uitzonderingen. Dit katje bleef constant klaaglijk voor haar raam zitten. Marin en Leona besloten toch een kijkje te nemen in de hoop dat ze een chip zou hebben. Aangekomen bij mevrouw stond poezenbeest toevallig weer voor haar raam. Ze ging steeds met haar voorpootjes over het glas waarbij ze

enorm miauwde. Er werd een gevonden rapport opgemaakt en er werden foto's gemaakt. Er werd een chipaflezer over de kat heen gehaald en de kat bleek een chip te hebben. Mooi zo! De getallen werden in de pc ingevoerd en gelukkig was dit katje geregistreerd. Het ging om Poekie. Weer een raar geval want Poekie zou in Assen wonen en al maanden vermist zijn. De eigenaar werd meteen gebeld. Wat waren deze mensen blij zeg! Ze zouden meteen onze kant opkomen. Ook hier blijft het weer een raadsel hoe Poekie van Assen in Helpman terechtgekomen is.

Er kwam een telefoontje binnen van een medewerker van de bloemenveiling in Eelde. Er was een vrachtwagen met buitenplanten vanaf de bloemenveiling in Aalsmeer gearriveerd wat natuurlijk op zich niets bijzonders is. Maar in één van de planten (een Salvia) zat iets verstopt. Er kwam geluid uit. Toen het personeel voorzichtig de stengels opzij deed zagen ze allemaal open snaveltjes.

Er zat een prachtig nestje in verstopt. Bianca had eigenlijk meldkamerdienst maar omdat we niet wisten hoelang de kleintjes geen eten hadden gehad, en de auto het druk had met andere meldingen, besloot zij snel de kleintjes op te halen.

Toen ze met de plant terugkwam haalden we het nest eruit. Omdat de plant de afgelopen dagen gewoon bewaterd was, was het nestje behoorlijk vochtig geworden. Snel werden de zes kleintjes in de couveuse gelegd. Toen ze een beetje op temperatuur waren gekomen kregen ze eten. De snaveltjes hebben minutenlang opengestaan om het één en ander aan voedsel naar binnen te kunnen werken. Het betrof hier een nestje met hoogstwaarschijnlijk witte kwikstaartjes. Ohja, de salvia mochten we houden!

Een mevrouw nam een dag na de enorme storm contact met ons op. Er zou een eend in haar tuin liggen die niet meer bewoog. Aan de telefoon werd meteen gevraagd aan mevrouw of ze even naar de eend wilde lopen om te kijken of hij dan weg zou vliegen. Vaak vliegen ze weg als wij arriveren en hebben we een rit voor niets gedaan. Dat wilde ze wel doen maar ze was slecht ter been en kon niet zo ver lopen. Ze kon vanaf haar kamer duidelijk zien dat het niet goed ging met de eend want hij lag op zijn zij en bewoog niet. Marin en Nikki reden ernaartoe. Bij aankomst liepen ze door mevrouw haar woonkamer de tuin in en keken rond. Ze zagen niets. Toen wees de mevrouw ernaartoe. Ze zagen nog steeds geen eend. Wel zagen ze een beeldje op de grond liggen. Omdat de vrouw maar bleef wijzen tilde Nikki het beeldje op en vroeg:

bedoelt u dit?

“Ja ja” zei de vrouw.

Toen liepen ze met het beeldje naar haar toe zodat ze met eigen ogen kon zien dat het hier niet om een echte eend ging maar om een van kunststof gemaakt gansje.

Nikki met het kunststoffen gansje

De vrouw voelde zich een beetje klunzig maar ze dacht echt dat het om een levend dier ging omdat dit gisteren nog niet in haar tuin lag.

Door de harde storm was het beeldje in haar tuin terechtgekomen, waarschijnlijk van een paar tuinen terug. Nikki en Marin hebben uit fatsoen hun lachen ingehouden, maar op de auto lieten ze zich wel even gaan. Het gansje staat nu bij ons op de binnenplaats.

Visdraad in het pootje gesneden. Tja, wat moeten we er verder nog over zeggen....

Dan ben je net uit het ei gekropen

We kregen een melding binnen van een zwakke zwaan. We zijn ernaartoe gereden en het betrof hier gelukkig geen vogelgriep. Wel was dit beestje zwak en had een ondergewicht.

Ed na het schoon-
en droogmaken
van de zwaan

Hij zou door ons naar de opvang gebracht worden om aan te sterken. Maar voordat we hem daar zouden brengen wilden we hem nog gauw schoonmaken want hij zat onder de ontlasting. Hij was te zwak geweest om zich te poetsen. Ed heeft hem schoongespoeld en daarna met handdoeken gedroogd. Hij voelde zich daarna een stuk prettiger en is doorgebracht naar de opvang.

Een melder belde ons een beetje in paniek op. Hij deelde mee dat hij de brandweer ook al had gebeld maar hij vroeg of wij ook meteen konden komen. Hij fietste op de weg bij het Wielewaalplein toen er ineens een gans overstak. De melder probeerde nog uit te wijken maar helaas lukte dit niet.

Zo weerloos....

Fré en Julia reden er meteen naartoe. Toen ze aankwamen was de brandweer er gelukkig ook al. Meteen werd duidelijk hoe ernstig het was. Het pootje dat niet zichtbaar is op de foto was in de as van het voorwiel meegedraaid en volledig kapot. Het voorwiel is er door de brandweer uitgehaald. Meteen zijn Fré en Julia doorgereden naar de dierenarts waar hij uit zijn lijden is verlost want hij zou zich niet meer kunnen redden op één pootje.

Er kwam een melding binnen van een duif die vastzat bij de McDonalds aan de Westerhaven.

Fré en Thérèse reden ernaartoe. Toen ze aankwamen stonden er omstanders die aanwezen waar de duif hing. Het arme dier was gespietst door één van de vele antiduivenpinnen. Hoe meer hij zijn best deed uit de verschrikkelijke pin te komen hoe verder hij vast kwam te zitten. Arm dier! Hier moest de brandweer bij komen want het was te hoog. De brandweer kwam ter plaatse en met een ladderwagen hebben ze het diertje kunnen bevrijden.

Het buikje en een gedeelte van de borst lag helemaal open en het kloppend hartje van deze jonge duif was volledig zichtbaar. Dit was voor de collega's heel naar om te zien. Wat op zo'n moment ontzettend frustrerend is, is dat er ook hier weer een persoon tussen de toeschouwers stond die het belachelijk vond dat er zoveel moeite werd gedaan om een duif te redden. Het moet toch niet uitmaken om wat voor diersoort het gaat? Moeten we (omdat er al zoveel duiven zijn) zo'n diertje maar angstig aan een pin laten hangen totdat het na een paar dagen vechten eindelijk komt te overlijden? Nee!! Wij laten geen enkel dier onnodig lijden en bieden hulp daar waar nodig. In dit geval met hulp van de brandweer. Het duifje werd meteen bij de dierenarts geëuthanaseerd en heeft niet nog eens een paar dagen hoeven lijden.

Aan de Noorddijkerweg in Lewenborg zat een zwanenkoppel met zes jongen.

Zoals we weten van zwanen verdedigen ze hun eieren en jongen met hun leven. Zo ook in dit geval. Vaderzwaan liep op de weg met z'n vleugels strak omhoog, klaar om aan te vallen bij gevaar. Toen kwam er iets gevaarlijks langs, tenminste, in zijn ogen. Een bestelbus kwam iets te dicht bij het gezin. Vader bedacht zich niet en wierp zijn snavel richting de bus en kwam daarbij met zijn snavel in de velg. Gelukkig reed de chauffeur niet al te hard en kon hij meteen stoppen. De snavel begon enorm te bloeden. Linda en Eveline zijn er meteen naartoe gegaan en hebben de zwaan naar dierenartspraktijk van Stad tot Wad gebracht. Daar is het bloedende gedeelte dichtgebrand. We hebben de zwaan even ter observatie bij ons op het pand gehad. Toen het bloeden was gestopt en de zwaan verder in orde bleek hebben Linda en Eveline vader teruggebracht naar zijn vrouwtje en jongen.

Linda brengt vader terug naar zijn gezin

Herenigd

Leden / Donateursbon

Deze bon kunt u ingevuld opsturen naar:

Dierenambulance Groningen
Antwoordnummer 750
9700 WB Groningen

(postzegel niet nodig, wel welkom)

- ☐ Ja, ik wil lid worden voor € 16,00 per jaar
- ☐ Ja, ik wil graag een eenmalige gift storten van €
- ☐ Ik wacht met het storten van mijn donatie/lidmaatschapsgeld tot ik een acceptgirokaart heb ontvangen

Uw gegevens:

naam

adres

postcode

plaats

e-mailadres

telefoonnummer

handtekening

Belangrijke telefoonnummers

Dierenartsen

Dierenarts Haren	Nieuwlandsweg 1, Haren	050- 5350262 bgg. 06- 22910147
DAP Ommelanden	BSF von Suttnerstraat 7, Groningen Hoofdweg 112a, Eelde	050- 5265774 050- 3095305
DAP van Stad tot Wad	Molenweg 6, Bedum Noorddijkerweg 26a, Groningen Wijmersweg 13, Loppersum Schoolstraat 16, Uithuizen	050- 3014260 050- 5416070 0596- 518222 0595- 434255
De Vries	Pasop 6, Midwolde	0594- 510010
Dierenarts/ Dierenziekenhuis Groningen	Vechtstraat 74, Groningen Kraneweg 62, Groningen	050- 5263255 050- 3120953
Dierenartsen Noorderplantsoen	Boteringesingel 8, Groningen	050- 3181418
DAP Noord-West-Groningen	Lombok 27 Winsum Valge 1, Leens	0595-441800 0595- 441800
Dierenkliniek Eikenlaan	Elzenlaan 2-2 en 2-3, Groningen	050- 5774805
Diergeneeskundig Centrum Hopmans	De Verbetering 8, Groningen Groene Zoom 2, Roden	050- 5015500 050- 5015500
Dierenartsenpraktijk Peize	Hoofdstraat 9, Peize	050- 5032434
Dierengeneeskundig Centrum Paterswoldseweg	Paterswoldseweg 306, Groningen Zuiderweg 22, Groningen	050- 5252697 050- 5530310
Dierenartsenpraktijk Beijum	Doornbosheerd 22, Groningen	050- 5410740
Dierenartsenpraktijk Lewenborg	Rijksweg 129, Groningen	050- 5417741
Dierenkliniek Stad & Westerkwartier	Reitdiephaven 352, Groningen	050- 8700030 bgg. 0594- 501280
Dierenartsenpraktijk Ezinge	Van Swinderenweg 14, Ezinge	0594-853635 / 06-20148806

Kattenkliniek	Van Lennepleaan 15, Groningen	050-8531899
Stichting Maxidier	Smirnoffstraat 3, Groningen	06-30683978
Dierenartsen Centrum Euroweg Leek	Euroweg 8-1, Leek	0594- 580 440
Noorder Dierenkliniek	Hoofdstraat 12, Hoogezand	0598-383830
Hulpverlening		
Dierenambulance Groningen	Friesestraatweg 199a	Spoed 050- 5791909 Info 050- 5791900
Dierenasiel Zuidwolde	Noordwolderweg 51a, Zuidwolde	088-8113565
De Fûgelhelling Wildopvang Noord-Nederland	De Feart 1, Ureterp	0512 514 328
Stichting Akka's Ganzenparadijs	Burgemeester ten Holteweg 47, Dalen	0524 291 773
Stichting Faunavisie Wildcare	D. Wierengastraat 21, Westernieland	0595-464210 06-51701996
Konijnenopvang Joy (van 10.00 – 20.00 uur van maandag t/m zaterdag)		06-48401006
Konijnenopvang Marijke	Dominee Visscherwei 69 9223LK Houtigehage	
DoeZoo insectenwereld	Wierde 17, Leens	0595-572 659
Stichting Landelijke Inspectiedienst Dierenbescherming (van 9.00 – 17.00 uur)		088-8113000
Politie		0900- 8844
Amivedi		0900- 2648334
144 Red een dier		

